

jeg ikke er i Stand til at slutte mig til en Organisation af dette Udseende, det vil tillige af hvad jeg har anført, fremgaa for de Herrer, hvorfor jeg ved enhver Leilighed har foreslået Bibeholdelsen af et Antal af 30 Batailloner, idet det staar klart for mig, at et kraftigt Forsvar i første Linie ikke vil kunne udføres uden denne Styrke eller en Styrke, der kom den overmaade nær. Naar de Herrer ville sige mig: „Men set, at man gif til en Organisation som den, vi have foreslaaet, at vi ikke ville offre mere paa Hæren, og at vi absolut ville, at den skal have denne Folkevæbningskarakter, var der da slet ingen fornuftig Maade at forsvare sig paa med denne Hær? Saa vil jeg dertil svaare, at dersom det ærede Flertal havde foreslaaet at omgive Kjøbenhavn mod Søiden med en Række af faste Bærter, saaledes at intet eller saa godt som intet af Flaaden behøvedes der, dersom det havde bevæbnet Kjøbenhavn mod Landtiden til Lænderne, om jeg saa maa sige, eller med andre Ord havde opført en stor Hovedbefæstning omkring denne By, og dersom det var dets Plan at trække Alt, hvad der kunde bruges, over paa Sjælland, til denne D og sætte det ind i denne Fæstning og saa sige: her ville vi forsvare Danmark, ja, saa kunde det ærede Flertals Plan til Nød lade sig høre. Jeg vilde ganske sikkert altid stemme imod den; thi et Forsvar af den Natur er, som jeg tidligere har havt den Gæde at udvise for de Herrer, efter min Overbevisning ikke det Forsvar, som er Landet tjenligt.

Rajer: Naar jeg har bedet om Ordet i denne Sag, er det nærmest for at begrunde et Par Endringsforslag, som jeg har stillet i Forbindelse med et Par andre ærede Medlemmer; men jeg tror dog at burde benytte denne Leilighed til en mere almindelig Udtalelse, som set fra en anden Side bliver en mere personlig Udtalelse. Jeg udtalte ved Sagens første Behandling, at jeg nærede det oprigtige Ønske, at denne Sag maatte kunne føres til Ende i denne Samling, og jeg tror ogsaa, det kan være muligt, skjøndt jeg ikke skal negte, at Haabet nu er spundet i høi Grad, og Grunden dertil ser jeg blandt Andet deri, at den høie Regjering har stillet sig noget eiendommeligt, forekommer det mig, ligeoverfor Rigsdagen i denne Samling. Jeg anerkjender, at den høitærede Krigsminister har forelagt os gylde Dplysninger, og hvad jeg siger, gjælder ikke alene Spørgsmaalet om Hærens Ordning, men ogsaa om de andre militære Sager; men man faaer en Fornemmelse

ved at faae dem, som om man blev sat foran et rigeligt Maaltid, men med de Ord: „Du faar kun et Dieblif til at mætte Dig i“, eller for at bruge et andet Billede, det forekommer mig, at Regjeringen har stillet sig lige over for Rigsdagen, som skulde være dens Medarbejder paa Lovgivningsveien, ligesom en Arbejdsgiver lige over for en Arbejder, men dog som en meget eiendommelig Arbejdsgiver, idet den ikke spørger om, hvor lang Tid der skal til Arbejdet forsvarelige Udførelse, men siger, „saa lang Tid sætter jeg“, og tager saa ikke nærmere Hensyn til, hvorvidt det er muligt at føre Arbejdet forsvarelige igjennem eller ikke. Naar jeg fremdrager dette Punkt, finder jeg mig opfordret dertil, fordi jeg er kommen ind i Udvalget som et nyt Medlem og har truffet et Flertal og et Mindretal, der have været omtrent de samme som tidligere, og som mødte med bestemte Forslag. Deraf følger, at der naturligtvis er en Mængde Enkeltheder, som det ikke har været mig muligt at sætte mig ind i, saa at jeg ikke kan sige Andet, end at ved nærmere Forhandling kunde jeg have stillet mig noget anderledes med Hensyn til Et og Andet. Men der har under de nuværende Omstændigheder hvilet et Tryk, om ikke paa de Medlemmer, som lægge mindre Vægt paa Regjeringens Trusel, saa dog paa de andre, som lægge denne Vægt derpaa, og som man skal arbejde sammen med. Deraf kommer det, at Betænkningen begynder med det Udtryk, at den er væsentlig en Øjtagelse af den i Hjør om samme Enne afgivne Betænkning. Da jeg ikke har været med til den i Hjør afgivne Betænkning, skal jeg med Hensyn hertil gjøre den Bemærkning, at, naar der er henvist til tidligere Betænkninger, og navnlig til den om Befæstningslovsforslaget, mener jeg, at det maa være en Hensyn til „i Almindelighed“. Med Hensyn til disse Enkeltheder vilde jeg ikke have kunnet være med dertil; men naar der siges: „i Almindelighed“, tror jeg at kunne staa ved det; og det er navnlig et Par Hovedpunkter, med Hensyn til hvilke jeg er aldeles enig med det øvrige Flertal. Det ene er, at Ordningen af vor Hær maa gaa i Retning af en kraftig, vel øvet og vel udrustet Folkevæbning. Jeg spøier disse Ord til, fordi man er tilbøjelig til at tage „Folkevæbning“ noget anderledes. For saa vidt man af de følgende Udtalelser her kunde tro, at jeg vilde lægge fortrinnsvis større Vægt paa Spørgnet end paa Landvæbnet, saa vil jeg forsvare mig herimod. Jeg ønsker, at de to Værn skulle fideordnede arbejde Haand i Haand, og at der ikke skal lægges